

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/110/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123010509
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3123010509.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov Mgr. Jána Odnogu a JUDr. Juraja Valáška na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. októbra 2023 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. D., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom (ďalej len "ÚVTOS Dubnica nad Váhom"), ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37Pp/131/2023 zo dňa 03.07.2023 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušuje sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu a podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a § 415 ods. 1 Tr. por. sa návrh odsúdeného A. B. o podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/229/2022 zo dňa 18.10.2022 a z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/174/2022 zo dňa 25.07.2022 v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/174/2022 zo dňa 15.02.2023 zamietajú.

odôvodnenie:

Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/229/2022 zo dňa 18.10.2022 bol A. B. odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 6 rokov a súčasne mu bol uložený aj trest prepadnutia vecí - motorového vozidla.

Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/174/2022 zo dňa 25.07.2022 bol A. B. odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienene odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 1 rok, za súčasného uloženia zákazu požívania alkoholických nápojov, povinnosti zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 2 roky. Následne uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/174/2022 zo dňa 15.02.2023 bolo rozhodnuté tak, že sa v tejto skúšobnej dobe neosvedčil, a preto mu bol nariadený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bolo rozhodnuté nasledovne (citácia):

I. Podľa § 66 odsek 1 písmeno a), odsek 2 Trestného zákona v spojení s § 415 odsek 1 Trestného poriadku sa odsúdený A. B., nar. XX.XX.XXXX, podmienene prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/229/2022 zo dňa 18.10.2022 a z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn.

OT/174/2022 zo dňa 25.07.2022 v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/174/2022 zo dňa 15.02.2023.

II. Podľa § 68 odsek 1 Trestného zákona určuje odsúdenému skúšobnú dobu 2 (dva) roky a súčasne nariaďuje probačný dohľad nad odsúdeným 2 (dva) roky a zároveň odsúdenému ukladá v čase probačného dohľadu nasledujúce obmedzenie a povinnosti:

- podľa § 51 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok,
- podľa § 51 odsek 4 písmeno i) Trestného zákona príkaz podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo psychologickému poradenstvu,
- podľa § 51 odsek 4 písmeno j) Trestného zákona príkaz podrobiť sa v skúšobnej dobe liečeniu zo závislosti od návykových látok,
- podľa § 51 odsek 4 písmeno k) Trestného zákona príkaz zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote prokurátor sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že u odsúdeného absentujú materiálne podmienky pre podmienené prepustenie. Súd prvého stupňa nedostatočne vyhodnotil rizikové faktory odsúdeného, pretože aj podľa hodnotenia riaditeľa ústavu resocializačná prognóza odsúdeného nevykazuje splnenie podmienok k jeho podmienenému prepusteniu, a to predovšetkým vzhľadom na iba čiastočne kritický postoj odsúdeného k ním spáchanej a pre spoločnosť nebezpečnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti predovšetkým zdôraznil, že u odsúdeného ide o špeciálneho recidivistu, keďže bol opakovane odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák.. Zároveň nie je zanedbateľná ani tá skutočnosť, že pri prvom odsúdení bol menovanému uložený podmienený trest odňatia slobody so skúšobnou dobou a probačným dohľadom, no napriek tomu sa opätovne v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia dopustil prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.. Už tieto skutočnosti v spojení s obsahom hodnotenia riaditeľa ústavu preukazujú, že neboli splnené materiálne podmienky pre podmienené prepustenie odsúdeného. Odsúdený program zaobchádzania plní čiastočne v bodoch edukácia a aktivity vo voľnom čase, jeho postoj k užívaniu alkoholu je len formálne kritický. Vo vzťahu k druhej materiálnej podmienke z obsahu hodnotenia riaditeľa ústavu vyplýva, že resocializačná prognóza je hodnotená ako menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti. Uvedené hodnotenie spolu s charakterom trestnej činnosti odsúdeného neodôvodňuje konštatovanie splnenia ani druhej materiálnej podmienky - prognózy vedenia riadneho života po prepustení na slobodu. Prokurátor ďalej uviedol, že ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák. vyjadruje predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmienené prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatelovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmienenom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatelovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Pritom z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí tiež vyplynulo, že odsúdený sa síce snažil skontaktovať s bývalou družkou a deťmi, avšak jeho snaha zostala bez odozvy. Zároveň odsúdený len deklaroval prisľúbené bývanie u kamarátky a údajne aj zabezpečenú prácu, avšak tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom ďalej nepreukázal, v dôsledku čoho považuje tieto vyjadrenia odsúdeného za nedôveryhodné. Ďalej uviedol, že správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin. Avšak v obsahu vyššie citovaného hodnotenia ústavu na výkon trestu sa konštatuje len čiastočne kritický postoj k trestnej činnosti a len formálne kritický postoj k užívaniu alkoholu. Dôvodné očakávanie vedenia riadneho života na slobode je v prípade odsúdeného viac ako pochybné, a to tak s prihliadnutím na charakter spáchanej trestnej činnosti, ako aj na stredné riziko sociálneho zlyhania odsúdeného a predovšetkým na konštatovanie menej priaznivej resocializačnej prognózy. Preto nemožno súhlasiť s

názorom súdu prvého stupňa, že riziko recidívy je u odsúdeného akceptovateľné pre podmienené prepustenie. Vzhľadom na vyššie uvedené je toho názoru, že u odsúdeného neexistuje záruka, ba ani len dôvodný predpoklad, že po podmienenom prepustení bude viesť riadny život, o čom v neposlednom rade svedčí aj jeho trestná minulosť (3 záznamy v registri trestov) a charakter spáchanej trestnej činnosti. Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil a rozhodol vo veci sám tak, že návrh odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietne.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a takto dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu svojho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmienené prepustenie.

K splneniu zákonných podmienok pre podmienené prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. krajský súd ďalej uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaného trestu odňatia slobody bolo preukázané. Odsúdený ku dňu 13.05.2023 vykonal viac ako 1/2 z výmery postupne uložených trestov odňatia slobody - § 66 ods. 3 Tr. zák. (ďalej aj „trest odňatia slobody“).

Krajský súd sa ale nestotožnil s ďalšími závermi súdu prvého stupňa, že u odsúdeného sú splnené aj obidve materiálne podmienky spočívajúce v polepšení sa a očakávaní vedenia riadneho života na slobode.

Krajský súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že o výmere trestu, teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného primárne rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane ale zákonodarca ustanovil možnosť predčasného podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i kratším výkonom tohto trestu, než ho uložil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení a pri nadväzujúcom plnení povinností odsúdeného a jeho správaním preukazujúcim polepšenie dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca však neurčil povinnosť súdu podmienené prepustiť každého odsúdeného (Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienené prepustiť...), ale ponecháva na úvahu súdu na základe dôkazov posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

K otázke posudzovania preukázania polepšenia krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie.

V hodnotení ústavu na výkon trestu sa uvádza, že odsúdený je čiastočne kritický k spáchanej trestnej činnosti, keď síce spáchanie skutku priznáva, avšak odôvodňuje ju životnou situáciou, čo je zrejmé z pedagogickej dokumentácie. Krajský súd k tomuto uvádza, že takýto „jeho postoj“ k vlastnej spáchanej trestnej činnosti nemôže byť prejavom polepšenia, keď odsúdený svoje negatívne konanie a jeho dôsledky aj po vykonaní prevažnej časti trestu odňatia slobody „ospravedlňuje“ životnými okolnosťami. V tomto smere ale odsúdený neuviedol, prečo ho životné okolnosti nútili opakovane viesť motorové

vozidlo pod vplyvom alkoholu. Svoje negatívne a opakované konanie si tak odsúdený dostatočne nepripúšťa.

Za významnú považoval krajský súd aj tú skutočnosť, že odsúdený má len formálne kritický postoj k užívaniu alkoholu, ktorá skutočnosť je významná pri vyhodnocovaní polepšenia sa odsúdeného vo výkone trestu vzhľadom na charakter spáchanej trestnej činnosti (trestné činy ohrozenia pod vplyvom návykovej látky), aj pre ktorú je aktuálne vo výkone trestu. Len formálne kritický postoj ku konzumácii alkoholu je pre krajský súd nedostatočný, a na uvedenom názore nemení ani pred súdom prvého stupňa prezentované vyjadrenie odsúdeného o vyhýbaní sa pitiu alkoholu po prepustení na slobodu, ktoré krajský súd považuje za zjavne účelové.

Zároveň krajský súd dodáva, že iba osoby podieľajúce sa na prevýchove odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody môžu podať objektívny obraz o stupni nápravy, pričom krajský súd nezistil skutočností, ktoré by takéto konštatovanie uvedené v hodnotení ústavu na výkon trestu akokoľvek spochybňovali.

Taktiež doterajší výkon trestu odňatia slobody u odsúdeného možno hodnotiť len ako „priemerný“, nesvedčiaci o takom stupni polepšenia, aby bolo možné dôvodne očakávať, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody bude viesť riadny život. Aby mohol byť takýto záver opačný, musel by totiž „pred súdom stáť iný človek, s iným hodnotením.“ V hodnotení ústavu na výkon trestu sa totiž okrem iného tiež konštatuje, že odsúdený plní program zaobchádzania len čiastočne aj v bode aktivity vo voľnom čase, čo je zapríčinené pasívnejším využívaním voľného času a slabším záujmom o využívanie ponuky spoločne organizovaných aktivít (nepravidelne sa zúčastňuje vychádzok, ponuku ústavnej knižnice využíva nepravidelne, do aktivít z ponukového listu kultúrno-osvetovej činnosti sa zapája ojedinele).

Krajský súd pre úplnosť uvádza, že v rámci výkonu trestu odňatia slobody sa zaobchádzaním rozumie súhrn takých aktivít, ktorých účelom je diferencovaným spôsobom zabezpečiť výkon práv a povinností podľa zák. č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody, podporovať a rozvíjať zmysel pre zodpovednosť, dodržiavanie zákonov a spoločenských noriem, pozitívne osobnostné vlastnosti, úctu k iným, sebaúctu a pozitívny vzťah k rodine. Na splnenie takéhoto účelu sa na odsúdeného vypracúva program zaobchádzania, ktorý ustanovuje cieľavedomé, komplexné a štruktúrované pôsobenie na odsúdeného podľa jeho osobnostných vlastností, odborných vedomostí a stupňa vzdelania v súlade s účelom výkonu trestu.

Prijatie a pozitívny vzťah odsúdeného k programu zaobchádzania je základným predpokladom účinnosti trestu. Avšak v prípade odsúdeného je potrebné konštatovať, že podľa hodnotenia ústavu na výkon trestu ciele programu zaobchádzania plní v 2 oblastiach len čiastočne. V časti „edukácia“ plní ciele programu zaobchádzania čiastočne z dôvodu čiastočne kritického postoja k páchanej trestnej činnosti a v bode „aktivity vo voľnom čase“ plní ciele programu zaobchádzania čiastočne z už vyššie uvedených dôvodov.

Krajský súd napokon uvádza, že pre vyslovenie záveru o polepšení sa nie je dostatočnou ani tá skutočnosť, že odsúdenému pri neuložení žiadneho disciplinárneho trestu bola uložená doposiaľ „len“ jedna disciplinárna odmena. Rovnako nepriaznivo vyznieva aj tá skutočnosť, že sa doposiaľ nezúčastnil psychoterapie, ktorú mal uloženú Okresným súdom Galanta, pričom prisľub odsúdeného na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa o absolvovaní tejto terapie v budúcnosti, v prípade jej opätovného uloženia, sa javí rovnako ako účelový.

Podľa názoru krajského súdu je preto možné uzavrieť, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody dostatočne nepreukázal schopnosť viesť riadny život.

Na úplný záver k nesplneniu prvej materiálnej podmienky krajský súd uvádza, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, veľmi ťažko môže potom dospieť k záveru, že by po podmienčnom prepustení na slobodu už viedol riadny život (druhá materiálna podmienka).

Krajský súd ďalej v prípade druhej materiálnej podmienky pripomína, že zmysel podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie alebo za dobrú prácu vo výkone trestu odňatia slobody bol páchatel automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmienčné prepustenie je na

mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy. Takou okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane jeho trestnej minulosti. Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať i doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, vrátane jej početnosti.

Krajský súd považuje nápravu odsúdeného za podstatne sťaženú. Takýto záver vyplynul pre krajský súd jednak z vyhodnotenia osoby odsúdeného, ako aj z povahy spáchaných trestných činov, pre ktoré sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody.

Krajský súd v tomto smere konštatuje, že odsúdený bol doposiaľ 3-krát súdne trestaný (1T/159/2010, OT/174/2022, OT/229/2022), pričom v prípade prvého odsúdenia sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.

I keď je síce pravdou, že odsúdený aktuálne vykonáva až 2 právoplatne uložené tresty odňatia slobody a pred nástupom na ich výkon nebol vo výkone trestu odňatia slobody (vo výkone trestu je po prvýkrát), resp. všetky skutky (trestný činy) spáchal ešte pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody, avšak vo veci OT/174/2022 mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody s probačným dohľadom (skúšobná doba začala plynúť dňa 26.07.2022 a mala uplynúť dňa 26.07.2023) a napriek tomu sa následne dňa 15.10.2022 (o necelé tri mesiace) dopustil dokonca tej istej úmyselnej trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený vo veci OT/174/2022 a súčasne sa dopustil aj ďalšej úmyselnej trestnej činnosti (marenie výkonu úradného rozhodnutia), za čo bol následne odsúdený vo veci OT/229/2022, teda ani hrozba výkonu trestu odňatia slobody (aj uložený probačný dohľad) nevedli u neho k vedeniu riadneho života na slobode, a to už bez páchania trestnej činnosti. Preto je možné dospieť s prihliadnutím aj na správanie sa odsúdeného vo výkone trestu k záveru, že účel trestu u neho zjavne doteraz naplnený nebol.

Naviac možno tiež konštatovať, že v prípade odsúdeného ide o špeciálneho recidivistu, s výraznými sklonmi k páchaniu totožnej protiprávnej činnosti, naviac v krátkom časovom období (júl 2022 - október 2022), pričom súd prvého stupňa v prospech odsúdeného nesprávne zohľadnil povahu týchto spáchaných trestných činov (páchanie totožnej trestnej činnosti), nakoľko tieto poznatky o jeho trestnej minulosti - jeho opakované zlyhania pri plnení si svojich povinností svedčia naopak v jeho neprospech.

Aj preto sa krajský súd stotožnil so záverom uvedeným v hodnotení ústavu na výkon trestu, že u odsúdeného je resocializačná prognóza menej priaznivá. Predchádzajúci spôsob života odsúdeného a priebeh doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody preto podľa názoru krajského súdu nedávajú dostatočnú záruku, že jeho protiprávne konanie sa už nebude opakovať.

Na vyššie uvedených záveroch nemohlo zmeniť nič ani na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa prezentované odhodlanie odsúdeného do budúcnosti zmeniť svoje správanie, nakoľko je zjavné, že jeho schopnosť viesť riadny život v prostredí mimo ústavu na výkon trestu je výrazne sťažená.

Účelom trestu je okrem iného i ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu všetkých postupne nariadených trestov odňatia slobody, aby ich odsúdený ďalej vykonával tak, ako to navrhol aj riaditeľ ústavu na výkon trestu.

Z takto rozvedených dôvodov preto rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, keď odsúdený nespĺňal dve z troch zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.